

ЖОНКУ СЛУХАЙ, А СВОЙ РОЗУМ МАЙ

Па майм глыбокім перакананні, у нас, у Беларусі, ужо даўно матрыярхат — быў і быў, бо сам божанька так прызначаў: кіраваць павінны жанчыны. Хоць бы таму, што яны мудрэйшыя: не будуць без патрэбы кулакамі размахваць ды абы куды галовы падстаўляць — рызыкаваць таксама не будуць. Да таго ж працуюць яны, не раўнуючы, як той вечны рухавік, бо...

Мужыку, як правіла, што — наеўся, напоўся ды спаць заваліўся. А жанчыны — яны іншыя: ім мала, ім пра ўсё трэба клапаціца. І пра ўсіх... Праўда, з розным вынікам. Што таксама добра, бо мужчыны — хоць калі-нікалі, а таксама павінны кіраваць і выглядаць (ци быць) разумнейшымі.

Зрэшты, гэта была толькі прыказка, а зараз — «казка».

Месца дзеяня — поўдзень Берасцейшчыны. Час — восень: людзі бульбу якраз капалі, найлепшую з культур. Цётка Галія, напрыклад, ёй бы ўсё засадзіла, калі б сілы былі. А так... Дзве руки ў яе ды дзве дзядзькавы. Прыйчым — не дужа ахвотныя, бо той гадоў з дзесяць ужо стагнаў, што не трэба ім столькі бульбы... Але ж цётка як цыкне на яго, а потым як скажа...

Дык так яно ўрэшце і будзе.

Насадзілі, карацей — цэлья горні. І вырошчаваць яшчэ няняжка было, а вось выбіраць... Добра, што мотаблок свой: хоць і старэнкі,

ды цягне — нават багаты ўраджай, з-за свету.

Так-так, чарговыя соткі найдалей ад хаты былі, каля самай мяжы з Украінай.

Зранку цётка з дзядзькам туды дабраліся, сталі ў градкі, напоўнілі першыя кашы, як раптам, скульні вазьміся, незнаёмы дзязюк. І ледзьве не кленчыцы: маўляў, людзі добрая, ратуйце, машына зламалася, а халадзільнік у вёску заўезці трэба. Дык, можа, як на мотаблоку, га? Колькі скажаце, столькі заплацім. Не пакрыўдзім вас...

Дзядзьку (як і ўсім дзядзькам) ні той паездкі, ні пагрузкі, ні грошай не хацелася. Ды і хлопец не падабаўся... Але ж цётка як цыкне: у чалавека, маўляў, бяда, а ты яшчэ думаць будзеш?! Трэба дапамагчы (гроши атрымаць таксама), і размове канец.

Канец дык канец — пярэчыць ёй дзядзька Вася не стаў: завёў сваю тараҳцелку, ды паехалі з тым дзе-щоком да патрабнага месца.

А ўжо там...

Толькі дабраліся (там яшчэ адзін хлопец быў), толькі пагрузілі ў прычэп нейкі агрэгат...

Серыйял «Дзяржаўная мяжа» адпачывае: аднекуль, як снег на галаву, «зваліся» «пагранцы» і, што называеца, узялі — на месцы злачынства, у момант перадачы тавару, цэлую зладзейскую «группу».

Дзядзька нічога сцяміць не паспей, як хлопцы ўжо «ўключылі дурніяў»: сказаці, што яны тут ні прыйчым, што яны — толькі перавозчыкі, што не ведаюць ні што ў гэтай скрынцы, ні для чаго... А вось дзядзька (ён жа рэзідэнт і галоўны кантрабандыст) ўсё чиста ведае.

...Што далей было, — цётка Галія, пачу́шы, аж села: суд — ні з таго ні з сяю?! Штраф (а можа, і турма)?! Канфіскацыя мотаблока...

— Ну што, дакамандавалася, дачыкалася? — спытаў у яе дзядзька Вася. Ды гэтакім голасам, што, пачу́шы яго, сціхлі б усе жанчыны з раёна, а можа, і вобласці. Нават самыя адчайныя надоўга прыку́слі б языкі, схавалі свае «пілкі» і дадалі адпачыць «пілумым»...

На шчасце, скончылася гэта гісторыя лепш, чым чакалася і чым магла. Дзядзька, хоць і наездзіўся (цягам двух месяцаў!) на «дачу паказанняў», але ж застаўся на волі. І мотаблок у яго не забралі.

Больш за тое — «коўзир» падкінулі: жонка цяпер толькі разявіцца, каб нешта загадаць, каб ім пакамандаваць, дзядзька адразу ж: «Я цябе ўжо паслухай раз... Досыц!»

І сапрауды: жанчыны, як правіла, маюць рацыю... Але не ва ўсім, не заўжды.

Таму слушаць іх, вядома ж, трэба. Але і свой розум мець.

Іван Гаральчук,
г. Мінск.

НА ВАЙНЕ, ЯК НА ВАЙНЕ

Цікавыя часы... Хлопцы, хлопчыкі і нават дарослыя дзядзькі ў камп'ютарах забаўку знайшлі — называеца «танчыкі». І ваююць за ўсю — з «мышкай» наперавес, розныя «ўзроўні» праходзяць, адзін аднаму смайлікі пасылаюць...

Мы ў вайну інчай гулялі: па-справднаму, можна сказаць, па-дара-спламу. У вёсцы два разы фронт стаяў, так што заспелі яшчэ і гатовыя акопы, і бліндажы, і капаніры. Пры жаданнімаглі знайсці нешта з амуніцы (дарэчы, з нямецкіх касак) у нас чарпакі рабілі — для чысткі сарпіраў), хапала паўсюль патронай і пораху.

Адпаведна дзесяці штодня дзяліліся на рускіх і немцаў, хадзілі ў разведку, высоўвалі ворагаў, вялі паставянныя бай. Не без таго: нехта ў іх быў паранены, нехта — забіты, мелі месца допыты, катаўанні і нават «расстрэлы»...

Карацей, цікава жылі... Але ж тыя, каго бралі ў «салдаты».

Мой брат Лёнчык (ён старэйшы на чатыры з паловай гады) «вяяваць», вядома ж, мог. І ва ўсю ваяву бы, калі б не... я! Не было куды дзець. Паспрабаваў бы ўцячы, мяне малую адну дома пакінуць, дык ад бацькі атрымаў па першое чысло... Яшчэ і я свой голас сарвала, бараніла ж брата, крывача: «Татачка, не бі Лёнчыка!... Я любіла яго.

А ён... усюды цягай мяне — можна сказаць, прычэпам, за што іх «галоўнакамандуючыя», Мулік, вельмі злаваўся. Але ж аднойчы...

Калі коротка, то нашаму атраду трэба было вызначыць канкрэтнае месцазнаходжанне варожых «агнявых пунктаў», спіс «ворагаў» (пайменна) і колькасць пастоў. Іншымі словамі, нехта павінен быў пайсці ў разведку. Але хто? Мулік уважліва агледзеў усіх байцоў, трохі падумай і раптам сказаў:

— А давайце адправім дробную?! Яна ж нешта кеміць? І запамінае? То можа, і справіцца? А калі не — калі зловяць ды прыб'юць — дык яе і не шкода будзе.

На вось гэта, апошняе, Мулік, магчыма, і спадзяваўся, але ж я з той радасці, з таго даверу ўжо нічога «не чула». Я — збралася: хацела, напрыклад, начапіць Лёнчыкаву каску (рускую). Мулік, шкада, не дай — адабраў яе ў апошні момант.

Выправілася, значыць, так, без каскі: трохі патэпаю, потым — прылягу, агледжуся, усё запомню і дай іду...

Але ж раптам чую — сава над галавой. Што здзівіла — голас падае сярод белага дня. І як быццам не свой? Да таго ж у Барку і савіных гнёздаў «не назіралася»?

Пакуль я разважала, што б гэта значыла, на мяне наляяцелі «гестапаўцы»:

— Халь! — крываць з усіх бакоў, потым бяруць пад белыя ручкі і валаукуць у «фашистыску логава».

— Лазутчыцу ўзялі! — дакладваюць іхняму галоўнаму.

— Пароль! — патрабуе той, седзячы на пяньку і смалячы самакрутку.

— Ды нізавошта! — геройствую я.

— А мы зараз паглядзім, — зверам глядзіць галоўны і дадае, — Хlopцы, усыпце ёй.

Прыслужнікі тут жа:

— Яволь! — І давай мяне калашмаціць.

Я плачу, крывачу, адбіваюся, але ж каб сваіх здаваць, — то ні ў якім разе!

Тады за допыт бярэцца галоўны:

— Кіньце, — кажа сваім паднадчаленым, — Я зараз сам... Вось прыпякя ёй лоб папяросай...

І падымаета з пянька. У трэх разы вышэйшы...

Тут мне па-сапрауднаму стала страшна і, калі б я ведала той пароль, то, напэўна, сказала б. А пакуль што гучна зарайла:

— Я ўсё татку скажу! Вось пабачыце...

У тая гады падобная заява спрацоўвала амаль стапрацэнтна, бо крыйдзіць малых у вёсцы не дазвалялася. За гэта і чужы нейчы бацька мог аддубасіць, і свой поўтым добра дабавіць.

Мусіць, таму маю пагрозу пачуці. Галоўны загадаў «жандарам»:

— Дайце ёй пад с... (самі ведаеце, пад што) і няхай шыбуе.

Прыслужнікі яшчэ раз ляпнулі «яволь» і, відаць, з задавальненнем выканалі б гэты загад, але я ўжо ўсхапілася і пабегла так, — з сабакамі не дагналі б!

...У атрадзе мяне чакалі. Аддышаўшыся, я выклала ўсю сабраную мной інфармацыю пра сілы праціўніка. Яна аказалася вельмі важнай. Да таго ж я сказала Муліку, што варожыя назіральнікі дзядзюраць на дрэвах і пэўныя сігналы падаюць савінымі крыкам.

— Ты чаму так думаеш? — папытаўся Мулік і, выслушавшы адказ, дадаў, — малайчына, Сонька!

Першы раз па імені называў, бо я ўсё вызнала і пароль не здала.

Вось гэта была гульня! А то — «вайнушка», «танчыкі»...

Соф'я Кусянкова,
в. Лучын, Рагачоўскі раён.

Рубрыку вядзе
Валянціна ДОУНАР.
dounar@zviazda.by

ІЗВЕЩЕНIE

Брагинскі районны исполнительны комітет ізвешчае пра проведение аукционов

на право заключения договора аренды земельного участка для строительства и обслуживания торгового объекта

Примечание

1. Заявление и прилагаемые к нему документы на участие в аукционе принимаются по адресу: г. п. Брагин, пл. Ленина, 3, землеустроительная служба Брагинского райисполкома с первого дня после публикации извещения в СМИ в рабочие дни с 8.30 до 13.00 и 14.00 до 17.00. Информация о земельных участках по контактному телефону в г. п. Брагин: (8-02344) 21762.

2. Для участия в аукционе необходимо предоставить: заявление на участие в аукционе с указанием кадастрового номера и адреса земельного участка; заверенную банком копию платежного поручения о внесении задатка на расчетный счет (сумма за-

датка перечисляется в срок не позднее двух дней до проведения аукциона).

3. Кроме того, в комиссию предстворяются: юридическим лицом — доверенность, выданная представителю юридического лица, или документ, подтверждающий полномочия должностного лица, копии устава и свидетельства о государственной регистрации юридического лица, документ с указанием банковских реквизитов юридического лица;

- индивидуальным предпринимателем — копия свидетельства о государственной регистрации и копия паспорта, а в случае участия в аукционе представителя — паспорт и нотариально удостоверенная доверенность.

- в течение двух рабочих дней после совершения вышеуказанных действий заключить с райисполкомом договор аренды земельного участка и осуществить в двухмесячный срок после заключения договора аренды земельного участка государственную регистрацию права на земельный участок;

- получить в установленном порядке архитектурно-планировочное задание и технические условия для инженерно-технического обеспечения объекта строительства, разрешение райисполкома на проведение проекто-изыскательских работ и разработки строительного проекта на строительство земельного участка в срок, не превышающий 1 год;

- приступить к строительству объекта в течение шести месяцев с момента возникновения права на земельный участок;

- завершить строительство объекта в сроки, определенные проектной документацией;

- снять на занимаемом земельном участке плодородный слой почвы и использовать его согласно проектной документации.

6. Победителем аукциона признается участник, предложивший в ходе торгов за тот наивысшую цену.

7. Брагинскі районны исполнительны комітет вправе отказатьсѧ от проведения аукциона в любое время, но не позднее, чем за три дні до назначения даты его проведения.

Место расположения земельного участка и кадастровый номер	